

Самата дума "кръщение" на старогръцки означава потапяне. И духовното, и водното кръщение са потапяне. Процесът на кръщение със Светия Дух е потапяне на божествената Троица чрез Светия Дух в нас и в същото време - нашето потапяне чрез Светия Дух в Бога, вследствие на което ние ставаме част от Христовото тяло - Христовата Църква.

В момента, когато човекът, осъзнал дълбоко своята греховност, призовава Господа, моли Го за прошка, искрено кани Христос да стане негов личен Спасител, се извършва невидим процес - Христос влиза в сърцето му. А Божият Син не може да влезе в човешкото сърце по никакъв друг

начин, освен чрез Светия Дух. Кръщението със Светия Дух е съединение с Христос, потапяне в Него. Когато Светият Дух влиза в човешкото естество, Той го изпълва със Себе Си, както водата изпълва натопената в нея гъба. При истинското кръщение със Светия Дух човек се присъединява чрез вяра към Бога, става част от божественото естество. Апостол Петър пише: "да станете... участници в божественото естество, като сте избягали от произлязлото от похотта разложение в света" (II Пет. 1:4).

Потопил се веднъж в Бога, човек трябва да остане в Него завинаги, в противен случай кръщението няма смисъл. Изпълнението на Божиите заповеди, както и благочестивият и плодотворен християнски живот не са възможни

без пребъждане в Бога. Всяко излизване от това състояние означава само едно - отстъпление от Него: "Който казва: "Познавам Го", а не пази заповедите Му, той е лъжец и истината не е в него" (≤ Йоан 2:4). Изпълнението на заповедите и пребъждането в Бога са взаимно свързани: "...който стои в учението, той има и Отца, и Сина" (≤ Йоан 1:9). Христос учи: "Пребъдвайте...", т.е. щом веднъж си влязал в тази среда, пребъдай в нея. Иисус Христос дава доктринално определение на кръщението със Светия Дух: "Пребъдвайте в Мен... отделени от Мен, не можете да направите нищо" (Йоан 15:4-5). Апостол Йоан пише, че кръщението в Светия Дух е кръщение в общение: "...възвестяваме... за да имате и вие общение с нас; а пък нашето обще-

Кръщение със Светия Дух



ние е с Отца и с Неговия Син Иисус Христос" (I Йоан 1:3). Тук той говори за кръщение в Христовото тяло - "общение с нас" и в божествената Троица - "общение с Отца и с Неговия Син Иисус Христос". Другаде апостолът определя кръщението със Светия Дух като пребъждане в помазанието: "А вие сте помазани от Светия и знаете всичко... Помазанието, което приехте от Него, остава във вас и нямате нужда да ви учи някой; затова както Неговото помазание ви учи за всичко и е истинско, а не лъжливо, пребъдвайте в Него, както ви е научило" (≤ Йоан 2:20, 27). Подробно ще разгледаме духовните процеси, които протичат у човека при кръщение със Светия Дух.

Покаянието е основа за кръщението със Светия Дух

"Покайте се и всеки от вас нека се кръсти в името на Иисус Христос за прощение на греховете ви; и ще приемете този дар, Светия Дух" (Деян. 2:38).

За да се покае искрено пред Бога, човек трябва да осъзнае три основни факта:

1. Той е грешник. Не само е извършил грехове, които не му дават мир и покой, но е напълно покварен, роден е в грях и живее по закона на греха и смъртта - ето защо е погинал грешник.

2. Той трябва да се спаси, но това е невъзможно чрез собствените му усилия и способности.

3. Може да получи спасение само посредством една личност - Иисус Христос Избавителя, - като изповяда искрено греховете си, осъзнал пълното си безсилие да промени каквото и да било.

Искреното покаяние довежда човека от стария образ на живот в греха (който за него вече е непоносим) към нов образ на живот с Бога. Писанието нарича това обръ-

щение: "...покайте се и се обърнете, за да се заличат греховете ви" (Деян. 3:19).

Останалите процеси - новораждане, изкупление, очистване, запечатване и осиновяване - са следствие от кръщението със Светия Дух. Той ги извършва след покаянието и обръщението.

Дарбите и плодовете на Светия Дух

Светият Дух е дар от Бога и самият Той ни дава своите дарове. Когато говорят за дара на Светия Дух, хората понякога имат предвид някой от даровете Му - езици, пророкуване, тълкуване, чудотворство и т.н. Но ние получаваме тези дарове в лицето на Светия Дух, на Когото те принадлежат. Той влиза у

Светия Дух, настойчиво да ги измолваш, е нелогично както в морален, така и в доктринален аспект. Никой не може да принуди Бога да направи нещо само защото на човека му се иска. На тези, които смятат, че могат да просят каквото им е угодно, като се основават на факта, че Отец е благ, ще дадем някои разяснения. В Евангелието четем: "Искайте и ще ви се даде; търсете и ще намерите; хлопайте и ще ви се отвори; защото всеки, който иска, получава; който търси, намира; и на този, който хлопа, ще се отвори. Има ли между вас човек, който, ако му поиска синът му хляб, ще му даде камък или ако поиска риба, ще му даде змия? И така, ако вие, които сте зли, знаете да давате блага на децата си, колко повече вашият Отец, Който е

Потопил се веднъж в Бога, човек трябва да остане в Него завинаги, в противен случай кръщението няма смисъл. Плодотворният християнски живот не е възможен без пребъждане в Бога. Всяко излизане от това състояние означава само едно - отстъпление от Него.

човека със Своите качества, способности и дарове. Когато дойде, никой от Неговите дарове не може да остане извън нас, затова молитви от рода на: "Дай ми този или онзи дар" изобщо нямат място.

Както получаваме подаръци не заради никакви наши заслуги, а защото някой е пожелал да ни дари, така и дарове от Бога получаваме не защото сме ги заслужили, а защото така иска Той: "...като се възкачи на високо, плени плен и даде дарове на човеците" (Еф. 4:8).

Независимо какви дарби иска човек за себе си, у него ще се прояви само онова, което Бог му е определил: "А всичко това се върши от един и същи Дух, Който разделя на всеки поотделно, както иска" (I Кор. 12:11).

Да претендираш у теб да се извият някои конкретни дарове на

на небесата, ще даде добри неща на тези, които искат от Него!" (Мат. 7:7-11). Същият отговор на Христос в Евангелието от Лука звучи така: "Небесният Отец ще даде Светия Дух на онези, които искат от Него!" (Лука 11:13). Говори се не за един от даровете на Светия Дух, а за Светия Дух като благо, т.е. за Божията благодат. Тя е много по-богата от определен дар, който някои просят като доказателство за кръщение в Светия Дух, за спасение и придобиване на духовност. Когато човек настоява на своето, постъпва плътски и с това потвърждава думите на апостол Павел: "Понеже всички търсят своето си, а не онова, което е Иисус Христово" (Фил. 2:21).

Да копнееш за даровете на Светия Дух е съвсем друго. Това значи да искаш Бог да те използва



Личностните качества на Светия Дух стават качества на нашия дух и впоследствие се разпространяват в душата, в тялото и в околните.

в оная посока, която Той желае, независимо дали на теб ти харесва, или не. Когато молим за дарове, трябва да имаме една цел - да служим с тях за назидание на Църквата: "Така и вие, понеже копнеете за духовните дарби, старайте се да се преумножават те у вас за назидание на църквата" (I Кор. 14:12). Дарове се дават както за назидание, така и за полза на самия човек, за неговото усъвършенстване: "А на всеки се дава проявяването на Духа за обща полза" (I Кор. 12:7). Като има предвид конкретното предназначение на даровете, апостол Павел показва недвусмислено превъзходството на едните дарове над другите. Така дарът за пророчество за назидание на църквата превъзхожда дара за говорене на езици за назидание на самия човек (I Кор. 14:2-5).

От практиката, описана в Деяния на апостолите, виждаме, че нито в деня на Петдесетница (когато за първи път се проявяват даро-

вете на Светия Дух), нито по-късно хората знаят, че в определен момент ще бъдат използвани, както и не знаят по какъв начин ще стане това. Важното е, че те са винаги готови да бъдат използвани от Бога, че всеки от тях е "съд за почтена употреба, осветен, полезен на стопанина, приготвен за всяко добро дело" (II Тим. 2:21). "За всяко добро дело" означава не само да говориш езици, да пророкуваш и да изцеляваш. Ако желанието и ревността ни за даровете на Светия Дух са от Бога, тяхното проявление ще бъде чисто, без психически натиск (заповядващи гласове, натрапчиви мисли, обвинения със заплахи за Божие наказание) и въздействие върху тялото (треперене, усещане за токов удар или повей на вятър и т.н.).

Може ли да бъде спасен човек, у когото не са се изявили даровете на Светия Дух? Определено да. Ярък пример е разбойникът на кръста.

Плодовете на Светия Дух са Неговите личностни качества, които постоянно пребъдват в новородения човешки дух благодарение на съединението и взаимното пребъждане на човешкия и Светия Дух. Личностните качества на Светия Дух стават качества на нашия дух и впоследствие се разпространяват в душата, в тялото и в околните. В някои преводи на Библията за плодовете на духа се говори като за плодовете на Светия Дух, в други - като за плодовете на човешкия новороден дух. Спори се кой превод е по-правилен. И двете версии са правилни, макар че за хората, които ползват само един превод, възникват проблеми при обяснението на някои истини. По-приемливо е да се говори за ходене по новородения човешки дух, отколкото по Светия Дух. Понятието "ходене по Светия Дух" поставя християните в положението на израилския народ, който е воден от огнен и облачен стълб. Някои деноминации в своето желание да ходят по Духа, търсят Неговото водителство вън от себе си. Така се създава благоприятна среда за измамливите духове с техните ангелски прояви във вид на знамения, гласове, чудеса, видения и сънища. При подобно водителство духът на човека е в пасивно положение, а душата му се ориентира по външни признаци. Човекът, отдаден на такова псевдоходене, открива в себе си недостиг и несъвършенство на плодовете на духа - мира, радостта, любовта, търпението, дълготърпението и въздържанието. Напротив, когато обещанията, получени чрез външни прояви, се разминават с реалността, у човека се проявяват плодовете на плътта - раздражителност, невъздържание и гняв.

*Силата
на Светия Дух*

Някои християни смятат, че това е просто силата, която по свръхестествен начин влияе върху човешкото тяло, или енергията, която упражнява определено въздействие.

Но нека се обърнем към историята на израилския народ и си припомним дали освобождението от робството става възможно благодарение на чудодейната сила на Мойсеевия жезъл? Не, то идва чрез пасхалното агне. Проявата на сила от Исус Христос чрез чудеса, знамения, изцеления и изгонване на духове не е заемала централно място в мисията на Божия Син. Чрез това никой не може да спаси своята душа - спасението е само чрез вяра в Христос като личен Спасител. Силата на Светия Дух е сила новораждаща, сила възкресяваща. Това е мощна сила, която разкъса възлите на смъртта и ада и изведе Христос - Спасителя. Апостол Петър казва: "Благословен да бъде Бог и Отец на нашия Господ Исус Христос, Който според голямата Си милост ни възроди за жива надежда чрез възкресението на Исус Христос от мъртвите" (1 Пет.1:3). Никаква друга сила не може да спаси грешника, да промени него самия, начина му на живот и мисленето му освен тази сила.

Това е силата на възкресението, действаща във всеки, който идва при Бога, искрено се кае и призовава Христовото име. Тази сила променя коренно апостолите, които в началото се страхуват от юдеите. Тя се изразява не в чудеса, не в езици, а в особената смелост и дръзновение, когато проповядват Спасителя, с Когото те са се съединили. Именно тогава те преживяват кръщение със Светия Дух - когато приемат Христос в себе си. Именно тогава разбират, че Той не е с тях, а в тях. Именно в този час Го виждат не в горницата да показва ръцете Си, а всеки в горницата на своята лична скиния - своята душа,

в светая светих - своето сърце. Тази сила започва да се проявява във всеки от тях и ги преобразява от плахи, боязливи рибари в апостоли, които даже смъртта не може да спре. Благодарение именно на тази сила на възкресението те влияят върху заобикалящия ги свят, преобразяват го. Преобразяването на хората, които ги слушат, също започва отвътре, така че израилтяните в съкрушението си питат: "Какво да направим, за да се спасим?", а после се проявява и външно, под формата на чудеса и знамения. Павел, като вижда това, е възхитен от Божия план и предпочита познанието за проявлението на тази сила в него пред всичко останало, което е имало до-тогава. Както сам пише, заради това познание се отказва от всичко.

ностите и да оцелеем. Той ни съпровожда като любеща майка, докато изявява тази сила на възкресението.

В случаите, когато "изповядваме греховете си, Той е верен и праведен да ни прости греховете и да ни очисти от всяка неправда" (1 Йоан 1:9). И ако човек в своите грехове започне да изстива, да заспива духовно и даже достигне до състояние на замъртвялоост, за него продължава да съществува чудесната истина, за която говори апостол Павел: "Стани ти, който спиш, и възкръсни от мъртвите, и ще те осветли Христос" (Еф. 5:14). Не могат да бъдат оправдани тези, които съгрешават, отстъпват, отпадат и мислят, че Бог вече няма да им прости и никой не може да им помогне. Тук, на земята наистина

Без проявата на силата на Светия Дух е немислимо християнинът да оцелее на земята. Животът му е свързан с постоянни трудности и битки срещу въздействието на света.

Без проявата на силата на възкресението е немислимо християнинът да оцелее на земята. Животът му е свързан с постоянни трудности и битки и срещу въздействието на света. Освен това отвътре, от страна на старата ни природа (съвкупност от нашето греховно тяло и непреобразената ни душа или характер) е насочена силна съпротива към новия човек, роден отгоре, с цел да го умъртви. Измъчен от вътрешната борба със своето старо естество апостол Павел пита: "Кой ще ме избави от това тяло на смъртта?" (Римл. 7:24). Ако я нямаше тази сила, която неизменно да ни се притичва на помощ, християнството отдавна щеше да е изгляло. Бог не веднъж е спасявал всеки един от нас чрез любовта Си, защото знае, че сами не можем да се справим с труд-

вече никой не може да им помогне, освен новото, мощно проявление на възкресяващата сила на Христос, която Бог дава в отговор на тяхното желание. Това възстановява човека, обновява неговия дух, дава му нов приток на живот. Давид се моли: "Сърце чисто сътвори в мен, Боже, и дух постоянен обновявай вътре в мен" (Пс. 51:10). Не е ли чудо това? Кой може да вдигне потъпкана, изранена, измъчена и обезсилена в неравна борба душа освен любещият и милостив Бог, протягащ своята силна ръка да възстанови и сътвори отново всичко, което е било разрушено.

презвитер



Иван Бълков